

TESTIMONY ID: 935

AGE: 31

AGE RANGE: 31-35

GENDER: f

MARITAL STATUS: married

REGION: Sumy region

OCCUPATION STATUS: Deoccupied (as of the time of writing)

FORCIBLY DISPLACED: no

EDUCATION: Secondary specialized education

DATE OF TESTIMONY: 2022-07-04

DATE RANGE: 2022 Summer

DESCRIBE YOUR EXPERIENCE OF THE WAR (ENG):

Good afternoon; my name is [NAME1]; I am from [CITY1], Sumy region. I have five children. The war in our city was terrible, but it did not last long. The first days we were at home with the children, but when we heard that the enemy had entered the city, we immediately went to the bomb shelter; it was so cold and damp there that my husband and I decided to go home, get warm things, tea in a thermos, blankets and pillows, children were left in a shelter with relatives. When we got home, we couldn't get out because we live on the city's outskirts near a field, and there was enemy equipment in the field; they forbade us to leave the yard, and they started searching the city at night. I was home on the floor, and my heart was in the bomb shelter near the children. In the morning, we left the house and went to pick up the children; they were scared when they saw us; the fear disappeared from their eyes. We went to the other side of the city to my aunt's; on the way, we saw how the equipment of the occupiers caught fire, how the cars of ordinary civilians were burning, which was hit by these idiots in a tank. It was terrifying for the children. The mayor of our city is good; the orcs gave him a choice - either we surrender our city, and they won't shoot, or they will raid homes and the civilian population, to which he replied that we would not surrender and will defend our city. The guys took everything, Molotov cocktails and weapons, and made shelters for themselves. Our ordinary people (non-military) went to the tanks with their bare hands, we recaptured our city, and now everything is quiet and peaceful; I think it will continue to be so. But still, you pass by the places where the battles took place, and the bloody wound these damned orcs made when they entered our nanny hurts. Despite all the pain and horror they caused our country, I know we will win and tell our children and grandchildren about this bloody war. There will be many things to tell me, how the gypsies stole the tank, how we did my sister's quiet

wedding, how their grandfather defended the city in [CITY2], and much more. I feel more sorry for the children who died during these days of the war, who did not see life as real and fun, but saw only bomb shelters, the roar of equipment and the whistling of rockets. My grandmother was born during the war of the forty-third year; she says that she never thought that the brotherly people would go to war against us. Everything will be fine with us. Glory to Ukraine

НОМЕР СВИДЧЕННЯ: 935

ВІК: 31

ВІКОВИЙ ДІАПАЗОН: 31-35

СТАТЬ: жін

СІМЕЙНИЙ СТАН: одружений/а

ОБЛАСТЬ: Сумська область

ОКУПОВАНІСТЬ ТЕРИТОРІЙ:
Деокуповані на момент написання

ПЕРЕМІЩЕНА ОСОБА: Ні

ОСВІТА: середня спеціальна

ДАТА ОПИТУВАННЯ: 2022-07-04

Проміжок часу: 2022 Літо

ОПИШІТЬ СВОЙ ДОСВІД ПЕРЕЖИВАННЯ ВІЙНИ:

Доброго дня, мене звати [ІМ'Я], я з [МІСТО1], що на Сумщині. В мене п'ятеро дітей. Війна в нашому місті була страшна, але недовго. Перші дні ми з дітьми були вдома, та коли почули, що ворог зайшов в місто, то одразу ж поїхали до бомбосховища, там було настільки холодно та сирі, що ми вирішили з чоловіком поїхати додому, взяти теплі речі, чай в термосі, ковдри і подушки, дітей залишили в укритті з родичами. Коли приїхали додому, то вийти звідти вже не могли, бо ми живемо на окраїні міста біля поля, а в полі стояла ворожа техніка, вони нам заборонили виходити з двору, вночі почали гатити по місту. Я була вдома на підлозі, а серце мое було в бомбосховищі біля дітей. Вранці ми виїхали з дому, поїхали забрали дітей, вони були налякані, як побачили нас, страх пропав з їх очей. Ми поїхали на інший край міста до моєї тітки, по дорозі ми бачили, як догорала техніка окупантів, як горіла автівка звичайних цивільних людей, в яку влучили з танка ці іроди. Було дуже страшно за дітей. Мер у нашому місті молодець, йому орки дали вибір - або ми здаємо наше місто і вони не будуть стріляти, або будуть гатити по домівках і по мирному населенню, на це він відповів, що здаватися ми не будемо, і будемо захищати наше місто. Хлопці брали все, коктейлі молотова, зброю, робили укриття собі. Наші звичайні люди (не воєнні) голими руками йшли на танки, ми відбили своє

місто, і зараз все тихо і спокійно, я думаю так буде і надалі. Та все одно проїжджаєш коло тих місць, де відбувалися бої, на серці болить та кривава рана, яку зробили ці кляті орки, ввійшовши до нашої няньки. Попри весь біль та, жаж, що вони завдали нашій країні, я знаю, що ми переможемо, та ще своїм дітям та онукам будемо розповідати за цю криваву війну. Розповісти мені буде багато чого, як цигани вкрали танк, як ми робили тихе весілля моєї сестри, як їхній дідусь у [МІСТО2] обороняв місто та багато іншого. Саме більше мені жаль дітей, які померли за ці дні війни, які не побачили життя, справжнє та веселе, а бачили тільки бомбосховища, гуркіт від техніки та свист від ракет. Моя бабуса народилася під час війни сорок третього року, вона каже що ніколи не думала, що братній народ піде на нас війною. Все буде у нас добре. Слава Україні

COPYRIGHT:

This document is licensed CC BY-NC-ND 4.0. This material may not be redistributed for commercial purposes and may not be altered; no derivatives are permitted. If you wish to redistribute this material, attribution must be given.